

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Václava Trajera a soudkyň Mgr. Lenky Havlíčkové a Mgr. Daniely Menclové ve věci

žalobce: **Spolek Kamýk**, IČO 04498763,
sídlem Halasova 714, 252 64 Velké Přílepy,

proti

žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**,
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 01 Ústí nad Labem,

za účasti osob

zúčastněných

na řízení: 1) **CETIN a.s.**, IČO 04084063,
sídlem Českomoravská 2510/19, 190 00 Praha,

2) **Středočeský kraj**, IČO 70891095,
sídlem Zborovská 81/11, 150 21 Praha,

3) **Rytířský řád Křížovníků s červenou hvězdou**, IČO 00408026,
sídlem Platněřská 191/4, 110 00 Praha,
zastoupený advokátem JUDr. Ing. Jiřím Davidem, LL.M.,
sídlem Kaprova 40/12, 110 00 Praha,

4) **F. P.**,
bytem X,

5) **Město Kralupy nad Vltavou**, IČO 00236977,
sídlem Palackého náměstí 1, 278 01 Kralupy nad Vltavou,

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 3. 2023, č. j. KUUK/032336/2023,

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru územního plánování a stavebního řádu, ze dne 6. 3. 2023, č. j. KUUK/032336/2023, a rozhodnutí Městského úřadu Roudnice nad Labem ze dne 22. 11. 2021, č. j. MURCE/36573/2021, sp. zn. OŽP/13398/2021/A-22, F-3, G-153, I-289, M-9, N-2, **se zrušují** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 4 000 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se včasnou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 3. 2023, č. j. KUUK/032336/2023, jímž bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Roudnice nad Labem (dále jen „stavební úřad“) ze dne 22. 11. 2021, č. j. MURCE/36573/2021, sp. zn. OŽP/13398/2021/A-22, F-3, G-153, I-289, M-9, N-2, (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím stavební úřad vydal povolení podle § 8 zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vodní zákon“) k akumulaci povrchových vod v retenční nádrži SO 354 na pozemku p. č. XA v k. ú. X, již je předsazena dešťová a usazovací nádrž SO 353 na pozemku p. č. XB v k. ú. X, a k převodu povrchových vod prostřednictvím dešťové kanalizace – výústní objekt do Turského potoka na pozemku p. č. XC v k. ú. X, výúst do Vltavy za SO 355 Dešťová a usazovací nádrž (pozemek p. č. XD v k. ú. X) na pozemku p. č. XE a XF v k. ú. X. Dále byly prvostupňovým rozhodnutím stanoveny povinnosti a podmínky pro nakládání s vodami a podle § 15 vodního zákona vydáno stavební povolení pro stavbu vodních děl v rámci stavby „II/240 a II/101 přeložka silnic v úseku D7-D8, II. etapa“ (dále též „stavba“), která sestává z následujících stavebních objektů – SO 341 Přeložka vodovodu DN 700, SO 342 Přeložka vodovodu DN 500, SO 343 Přeložka vodovodu DN 300, SO 344 Přeložka vodovodu DN 100, SO 356 Úpravy meliorací, SO 357 Odvodnění SO 102, SO 351 Dešťová kanalizace hl. trasy, SO 354 Retenční nádrž na hl. trase, SO 352 Dešťová kanalizace hl. trasy, SO 353 Dešťová a usazovací nádrž (DUN) na hl. trase a SO 355 Dešťová a usazovací nádrž na hl. trase. Současně byly prvostupňovým rozhodnutím stanoveny podmínky a povinnosti k provedení stavby, stanoveno, že stavbu lze užívat na základě kolaudačního souhlasu, uloženo stavebníkovi oznámit fáze výstavby, stanoven termín dokončení stavby (do 4 let od jejího zahájení), stanoveny podmínky pro odstranění staveb a povoleno odstranění vodních děl, a to SO 341 – odstraňovaná část vodovodu DN 700 – 86,0 m, SO 342 – odstraňovaná část vodovodu DN 500 – 53,0 m, SO 343 – odstraňovaná část vodovodu DN 300 – 77,0 m a SO 344 – odstraňovaná část vodovodu DN 110 část 1. – 141,0 m, část 2. – 45,0 m.

Žaloba

2. Žalobce ve své žalobě stručně zrekapituloval průběh správního řízení. Současně konstatoval, že disponuje aktivní žalobní legitimací k podání předmětné žaloby jako spolek, jehož hlavním posláním je ochrana přírody a krajiny v obci a v okolí obce Velké Přílepy, ochrana Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

životního prostředí v obci a okolí obce Velké Přílepy a zdravý rozvoj území a dopravy v obci a okolí obce Velké Přílepy. Do předmětného vodoprávního řízení se rovněž řádně přihlásil a bylo s ním jednáno jako s účastníkem řízení.

3. Žalobce ve své žalobě namítal nesplnění požadavků zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí, (dále jen „zákon o posuzování vlivů“) s tím, že Městský úřad Kralupy nad Vltavou, odbor životního prostředí, nesprávně oznámil zahájení navazujícího řízení. Dle žalobce pozdější oznámení o pokračování řízení nemohlo tento nedostatek odstranit, zvláště pokud došlo v mezidobí k doplnění a rozšíření žádosti o odstranění stavby částí vodních děl žadatele. Žalobce trval na tom, že Městský úřad Kralupy nad Vltavou nezveřejnil oznámení o zahájení řízení současně s informacemi dle § 9b odst. 1 zákona o posuzování vlivů a nezveřejnil je po zákonem stanovenou dobu 30 dnů. Dle žalobce uvedený městský úřad nezveřejnil v oznámení o zahájení řízení informaci, že předmětné řízení je podle § 3 písm. g) zákona o posuzování vlivů navazujícím řízením. Oznámení o zahájení předmětného vodoprávního řízení pak bylo vyvěšeno na úředních deskách města Kralupy nad Vltavou, obce Dolany nad Vltavou, obce Chvatěruby a obce Tursko pouze na dobu 15 dnů. Dle žalobce se k těmto námitkám uplatněným v odvolání žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí vůbec nevyjádřil.
4. Dále žalobce namítal, že veřejná vyhláška Městského úřadu Roudnice nad Labem o oznámení o pokračování řízení a seznámení s podklady řízení vydaná dne 14. 10. 2021, sp. zn. OŽP/13398/2021/A-22, F-3, G-153, I-289, M-9, N-2, byla v obci Dolany dne 13. 10. 2021 a obci Tursko zveřejněna v rozporu s § 4 zákona č. 99/2019 Sb., o přístupnosti internetových stránek a mobilních aplikací, (dále jen „zákon o přístupnosti“). Vyhláška byla zveřejněna na internetových stránkách uvedených obcí pouze ve formátu naskenovaného obrázku. Žalobce poukazoval na povinnost správních orgánů zveřejňovat informace takovým způsobem, aby byly přístupné rovnoprávně osobám se zdravotním postižením. Zveřejněný obrázek neumožňoval strojové čtení. Tím nebyla naplněna informační povinnost požadovaná zákonem. Dle žalobce osoby se zdravotním postižením byly vystaveny sociálním a informačním bariérám, a měly ztížený přístup ke zveřejněným informacím.
5. Dále žalobce namítal, že nebylo umožněno účastníkům řízení, dotčeným orgánům a veřejnosti využít celou třicetidenní lhůtu od zveřejnění veřejné vyhlášky o pokračování v řízení ze dne 14. 10. 2021 k uplatnění závazných stanovisek, námitek, důkazů či připomínek, neboť prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno před uplynutím této lhůty. Žalobce uvedl, že předmětná vyhláška byla doručena 15 dnů od vyvěšení na úřední desce, tedy dne 29. 10. 2021. Zákonem stanovená lhůta pro podání závazných stanovisek, námitek, předložení důkazů či připomínek tak dle žalobce trvala do 29. 11. 2021. Prvostupňové rozhodnutí však bylo vydáno s datem 22. 11. 2021, tedy 7 dní před uplynutím zákonné lhůty. Skutečnost, že dle výpisu ze spisové služby stavebního úřadu bylo rozhodnutí vydáno a zveřejněno až 14. 12. 2021, nemá dle žalobce na uvedenou nezákonnost vliv, neboť za podstatné považuje okamžik vyhotovení rozhodnutí.
6. Dále žalobce namítal, že samotné prvostupňové rozhodnutí bylo na úředních deskách obce Dolany a obce Tursko vyvěšeno v rozporu s § 4 zákona o přístupnosti. Rozhodnutí bylo zveřejněno pouze ve formě naskenovaného obrázku, který neumožňoval strojové čtení. Žalobce poukazoval na povinnost správních orgánů zveřejňovat informace takovým způsobem, aby byly přístupné rovnoprávně osobám se zdravotním postižením. Dle žalobce osoby se zdravotním postižením byly vystaveny sociálním a informačním bariérám, a měly ztížený přístup ke zveřejněným informacím.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

7. Dále žalobce namítal, že nedošlo k řádnému zveřejnění vyhlášky oznamující odvolání žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí a umožňující účastníkům řízení se k odvolání žalobce ze dne 29. 1. 2021 se vyjádřit. Žalobce trval na tom, že na úřední desce Městského úřadu Roudnice nad Labem tato vyhláška vůbec nebyla řádně zveřejněna. Městský úřad Roudnice nad Labem pouze dne 4. 1. 2022 zveřejnil text odvolání žalobce ze dne 29. 12. 2021 a prvostupňové rozhodnutí. Rovněž trval na tom, že v obcích Tursko a Dolany byla vyhláška zveřejněna pouze ve formě naskenovaného obrázku, který neumožňoval strojové čtení, a tedy v rozporu s § 4 zákona o přístupnosti. Žalobce poukazoval na povinnost správních orgánů zveřejňovat informace takovým způsobem, aby byly přístupné rovnoprávně osobám se zdravotním postižením. Dle žalobce osoby se zdravotním postižením byly vystaveny sociálním a informačním bariérám, a měly ztížený přístup ke zveřejněným informacím. Dále žalobce namítal, že v obci Chvatěruby byla zveřejněna na úřední desce pouze výzva k vyjádření k podanému odvolání ze dne 29. 12. 2021, ale text samotného odvolání, ke kterému se mohli účastníci vyjádřit, zveřejněn nebyl. Současně namítal, že v uvedené obci nebyla vyhláška zveřejněna od 4. 1. 2022, ale až od 6. 1. 2022 do 20. 1. 2022, a nebyla tedy dodržena patnáctidenní lhůta pro zveřejnění. Dále žalobce zdůraznil, že doplnění odvolání ze dne 19. 1. 2022 obsahující odůvodnění blanketního odvolání ani dodatek k podanému odvolání ze dne 30. 1. 2022 nebyly na žádné úřední desce žádného dotčeného úřadu nikdy zveřejněny. Tímto bylo dle žalobce ostatním účastníkům řízení znemožněno efektivně se účastnit předmětného řízení.
8. Žalobce rovněž namítal, že vlastníci pozemků parc. č. XG a XH a budov č. XI a č. p. XJ v k. ú. X byly v předchozím správním řízení opomenutými účastníky. Vlastníci uvedených nemovitostí budou dle žalobce dotčeni stavbou retenční nádrže v důsledku změny odtokových poměrů v oblasti.
9. Dále žalobce namítal, že stavba retenční nádrže s hrází a oplocením bude umístěna v řádně vymezeném záplavovém území Turského potoka. Opatření obecné povahy, kterým bylo vymezeno záplavové území Turského potoka nabylo právní moci dne 11. 2. 2022. Žalobce trval na tom, že umístění retenční nádrže SO 354 pro odvodnění navrhované silnice s hrází a oplocením je v příkrém rozporu s § 67 odst. 2 písm. c) vodního zákona, který v aktivní povodňové zóně výslovně zakazuje zřizovat oplocení.
10. Žalobce dále namítal, že se stavební úřad nevypořádal s námitkami žalobce řádně uplatněnými žalobcem před vydáním prvostupňového rozhodnutí. Dle žalobce je zcela irrelevantní případné pozdní doručení námitek, protože nelze k podaným námitkám přistupovat selektivně a vypořádat pouze některé námitky a jiné ponechat bez povšimnutí, jak se to stalo s námitkami žalobce doručenými prvostupňovému orgánu dne 30. 7. 2021. Žalobce trval na tom, že namísto pečlivého prověření a porovnání žalobcem předložených námitek se spisem a dokumentací EIA se prvostupňový orgán pouze obecně a paušálně vyjádřil k námitkám bez bližšího vypořádání jednotlivých námitek. Zcela konkrétní námitky však správní orgány dle žalobce vůbec nevypořádaly.
11. Žalobce rovněž namítal, že se žalovaný vůbec nevypořádal s jeho odvolacími námitkami týkajícími se stanoviska EIA a pouze odkázal na skutečnost, že bylo vydáno potvrzující závazné stanovisko Ministerstvem životního prostředí. Rovněž namítal, že otázkou zákonnosti prodloužení platnosti stanoviska EIA se i přes uplatněné námitky nezabýval vůbec nikdo, neboť Ministerstvo životního prostředí ve svém stanovisku uvedlo, že k tomu není příslušné.

12. Žalobce namítal, že příloha H.2.6. Dopravní prognóza nebyla v rozporu s § 6 odst. 3 zákona o posuzování vlivů řádně zveřejněna. Dle textu oznámení nebyly od roku 2004 zveřejněny vůbec žádné přílohy na internetu v informačním systému EIA. Veřejnosti tak není vůbec zřejmé, co tyto přílohy obsahují a k čemu by se měla veřejnost vyjadřovat. Z textu zveřejněného na internetu lze pouze vyčíst, že existuje nezveřejněná příloha H.2.6. Dopravní prognóza předpokládané zátěže v letech 2010, 2020 resp. 2030 zpracovaná společností CityPlan s. r. o. a nezveřejněná příloha F.2.1. Rozptylová studie a nezveřejněná příloha F.2.2. Hluková studie. Rovněž nebyl zveřejněn posudek vlivu na krajinný ráz a vizualizace vedení největšího mostního objektu přes údolí Turského potoka, který byl přílohou F.2.8. stanoviska EIA. Tyto přílohy nebyly Krajským úřadem Středočeského kraje nikdy řádně zveřejněny. Krajský úřad Středočeského kraje tak nezajistil zveřejnění textové části oznámení na internetu. Tím došlo dle žalobce k zásadnímu porušení procesních práv účastníků řízení.
13. Dále žalobce namítal, že nebyly řádně zveřejněny textové přílohy. V části H. je pouze možné zjistit, že existuje nezveřejněná příloha H.2.6. Dopravní prognóza předpokládané zátěže v letech 2010, 2020 resp. 2030, H.2.1. Rozptylová studie, H.2.2. Hluková studie a hodnocení zdravotních rizik hluku a imisí z dopravy. K těmto přílohám se veřejnost nemohla nijak vyjádřit. Dokumentaci nelze rovněž porovnat s posledními měřeními a výhledy intenzity dopravy a nelze ani ověřit, zda jsou maximální plánované intenzity dopravy pro tento záměr plánovány správně, tj. bez Pražského okruhu. Žalobce je tak přesvědčen, že nebyl naplněn účel zveřejňování informací, jímž je umožnit účast veřejnosti v procesu posuzování vlivů na životní prostředí. Zveřejněná dokumentace na internetu tak dle žalobce neobsahuje povinné údaje dle přílohy 4 k zákonu o posuzování vlivů.
14. Dále žalobce namítal, že nebylo zajištěno řádné zveřejnění informací a stanovisek v rámci procesu EIA na úředních deskách dotčených územních samosprávných celků a na internetu a nejméně ještě jedním v dotčeném území obvyklým způsobem. Tato skutečnost byla dle žalobce seznatelná z obsahu spisu. Přesto Krajský úřad Středočeského kraje pokračoval v řízení v rozporu se zákonem. Pochybení ve zveřejnění dokumentů jsou dle žalobce tak zásadního charakteru, že došlo k omezení procesních práv účastníků řízení. Dle žalobce nebyl naplněn účel zveřejňování informací, jímž je umožnit veřejnosti v procesu posuzování vlivů na životní prostředí, když v důsledku pochybení správních orgánů byla obyvatelům všech dotčených obcí a veřejnosti odepřena možnost účastnit se efektivně procesu EIA. Žalobce namítal chyby ve zveřejňování u záměrem dotčených obcí Tursko, Dolany, Chvatěruby a města Kralupy nad Vltavou. U žádné z uvedených obcí se ve správním spise nenachází podklady o zveřejnění závěrů ještě jedním v dotčeném území obvyklým způsobem. U některých z uvedených obcí nebylo doloženo ani řádné vyvěšení závěru zjišťovacího řízení na úřední desce. Zveřejnění dokumentace tak žalovaný považuje za nezákonné a nepřezkoumatelné. Pochybení považuje žalobce za tak závažné, že došlo k omezení a porušení procesních práv účastníků řízení. U uvedených obcí k obdobným nedostatkům se zveřejňováním mělo dojít i v případě zveřejnění informace o zahájení procesu projednávání dokumentace, informace o zaslání posudku k dokumentaci a možnosti do něho nahlížet a oznámení o veřejném projednání posudku a dokumentace o vlivech záměru. Žalobce trval na tom, že z obsahu správního spisu musí být vždy plně zjistitelné dodržení procesních postupů správních orgánů.
15. Žalobce dále poukázal na skutečnost, že v dokumentaci EIA je uvedeno, že dopravní prognóza předpokládané zátěže v letech 2010, 2020 resp. 2030 měla být obsažena v příloze H.2.6. Taková příloha však neexistuje. Jediná dopravní prognóza byla předložena

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

v dokumentaci EIA jako příloha F.2.6. Na základě zákona o informacích si ji žalobce vyžádal. Žalobce poukazoval zejména na skutečnost, že došlo k výraznému zpoždění výstavby jednotlivých dopravních staveb, které mají vliv na budoucí intenzitu dopravy na plánované silnici, která je předmětem daného řízení. V důsledku toho rovněž dojde dle žalobce k výraznému zvýšení emisní vydatnosti zátěže vznikající provozem na komunikaci. Dle původní prognózy měla intenzita dopravy od roku 2010 do roku 2030 klesat a cílová intenzita dopravy v roce 2030 měla být 13 360 vozidel za 24 hodin. Vzhledem k posunu realizace dopravních staveb, které měly odlehčit provozu na posuzované komunikaci, měla být dle žalobce vyhotovena nová prognóza a nemělo dojít k prodloužení stanoviska EIA v roce 2019. Změna intenzity dopravy je dle žalobce patrná i z dopravních prognóz předložených k posouzení navazujících dopravních staveb. Dle žalobce navýšení dopravní zátěže vyplývá i z podkladu k žádosti o prodloužení platnosti stanoviska EIA z listopadu roku 2018, a to zejména ve variantě pro rok 2040 bez silničního okruhu kolem Prahy. Dále žalobce poukazoval na skutečnost, že pro dopravní zatížení odpovídající v případě nejméně příznivého stavu více než 24 tisícům aut denně je nedostatečná původně plánovaná dvouproudá komunikace. Na novou čtyřproudou komunikaci měl být dle žalobce vypracován nový posudek EIA včetně nového posouzení dopravní, rozptylové a hlukové studie a studie vlivu na krajinný ráz a stanovení nových kompenzačních opatření.

16. Dále žalovaný poukázal na skutečnost, že o prodloužení platnosti stanoviska EIA rozhodoval správní orgán (Krajský úřad Středočeského kraje), který byl shledán v předmětném vodoprávním řízení pravomocným rozhodnutím jako podjatý. S ohledem na uvedené a na objektivní změny, ke kterým došlo, považuje žalobce prodloužení platnosti stanoviska EIA ze dne 14. 1. 2019, č. j. 13940-8-146208/05/OŽP-Zk, za nesprávné a podjaté.
17. Žalobce namítal, že se stavební úřad s jeho námitkami týkajícími se stanoviska EIA vypořádal zcela nedostatečně s tím, že má stanoviska vydaná v rámci EIA k dispozici a závazné stanovisko vydané dle § 10 zákona o posuzování vlivů je kladné a platné a vypracovaná dokumentace je vypracovaná v souladu s ním. Na povinnosti vypořádat se s námitkami týkajícími se EIA dle žalovaného nemohla mít vliv skutečnost, že jeho námitky ze dne 30. 7. 2021 byly doručeny opožděně, neboť správní orgán se musí vypořádat se všemi námitkami doručenými před vydáním rozhodnutí.
18. Dále žalobce namítal, že Radou Středočeského kraje byl nařízením č. 3/2011, ze dne 28. 3. 2011, které nabylo účinnosti dne 8. 6. 2011, vyhlášen přírodní park Okolí Okoře a Budče. Hlavním posláním a důvodem zřízení přírodního parku je ochrana krajinného rázu s výraznými soustředěnými estetickými a přírodními hodnotami, zejména s ohledem na rozsáhlé lesní komplexy, charakteristickou skladbu zemědělských kultur s bohatým zastoupením rozptýlené zeleně, louky, stepní trávníky, potoční údolí se zachovalou pestrou nivou, skalnaté, většinou zalesněné strmé údolní svahy, mírnější svahy s loukami a křovinatými mezemi a neméně významné kulturní dominanty krajiny a plochy staré zástavby ve většině obcí, včetně historických průmyslových objektů. Komunikace, jejíž součástí jsou i stavby, které jsou předmětem daného řízení, má protínat předmětný přírodní park včetně umístění mostu s výškou pilířů 35,75 m s pilířem uprostřed údolí vedle Turského potoka. Žalobce uvedl, že vyhlášení přírodního parku neomezuje běžné ekonomické aktivity ani využívání pozemků v souladu s územním plánem, ale mělo by zabránit větším zásahům do krajiny. Umístěním předmětné komunikace by dle žalobce došlo k zásadnímu zásahu do krajinného rázu v oblasti vyhlášeného přírodního parku. Žalobce trval na tom, že vyhlášení přírodního parku bylo zásadní změnou podmínek v dotčeném území, v důsledku čehož neměla být v roce 2019 prodloužena platnost

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

původního stanoviska EIA, ale mělo dojít k novému posouzení. Dle žalobce zcela nepostačuje závěr obsažený v prodloužení stanoviska EIA, že s ohledem na vyhlášený přírodní park bude nutné v další fázi přípravy vydat souhlasné závazné stanovisko k zásahu do krajinného rázu, které ve vztahu k rozhodnutí o umístění stavby bylo vydáno již v roce 2009 a ve vztahu ke stavebnímu povolení bude muset investor požádat o nové závazné stanovisko dle § 12 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, (dále jen „zákon o ochraně přírody“).

19. Žalobce zdůraznil, že závazné stanovisko k zásahu do krajinného rázu k rozhodnutí o umístění stavby bylo vydáno před vyhlášením přírodní rezervace a v rámci tohoto stanoviska nemohlo dojít k zohlednění její existence. Dále žalobce zdůraznil, že stavební řízení je správním řízením, které řeší konkrétní podobu stavby, její provedení a její technické aspekty a nikoli její vliv na okolí a životní prostředí. Proto dle žalobce bylo prodloužení platnosti stanoviska EIA vydáno v roce 2019 v rozporu s § 9a odst. 4 zákona o posuzování vlivů. Při novém posouzení variantních tras by dle žalobce vůbec nemuselo dojít k zásahu do vyhlášeného přírodního parku.

Vyjádření žalovaného

20. K námitce, že nedošlo k řádnému oznámení o zahájení řízení, žalovaný uvedl, že pochybení Městského úřadu Kralupy nad Vltavou při oznámení o zahájení řízení bylo napraveno oznámením o pokračování řízení učiněným Městským úřadem Roudnice nad Labem dne 14. 10. 2021.
21. K námitce žalobce, že zveřejnění veřejné vyhlášky o oznámení o pokračování řízení a seznámení s podklady řízení ze dne 14. 10. 2021 bylo v obcích Dolany a Tursko učiněno v rozporu s § 4 zákona o přístupnosti, žalovaný uvedl, že vzhledem k informativní povaze zveřejnění veřejné vyhlášky na úředních deskách obecních úřadů obcí, v jejichž správních obvodech je doručováno dle § 25 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, (dále jen „správní řád“), nepředstavuje pochybení při zveřejnění takovou procesní vadu, která by měla vliv na zákonnost doručení. Jedná se o vadu řízení, ohledně níž nelze mít důvodně za to, že mohla mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy, popřípadě na jeho správnost. Současně žalovaný zdůraznil, že tato námitka žalobci nepřísluší, neboť se případná vada nijak nepromítla do jeho hmotných či procesních práv. Totéž dle žalovaného platí i v případě námítky týkající se vad zveřejnění veřejné vyhlášky o rozhodnutí stavebního úřadu v obcích Dolany a Tursko.
22. K námitce, že na prvostupňovém rozhodnutí uvedené datum vyhotovení rozhodnutí předchází lhůtě 30 dnů určené k uplatnění námitek a připomínek, žalovaný odkázal na žalobou napadené rozhodnutí a zdůraznil, že na základě uvedeného data vyhotovení prvostupňového rozhodnutí nelze usuzovat na to, že by se prvostupňový orgán nevyjádřil k námitkám doručeným po tomto datu. Vyjádření k nim je obsaženo v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí.
23. K namítaným vadám zveřejnění veřejné vyhlášky o podaném odvolání žalobce a možnosti vyjádřit se k němu, žalovaný uvedl, že předmětné pochybení napravit, když v průběhu odvolacího řízení umožnil účastníkům seznámit se se spisem a vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, mezi něž patří i podané odvolání.
24. K námitce opomenutí účastenství vlastníků pozemků parc. č. XG a XH v k. ú. X a vlastníků staveb č. p. XI a č. p. XJ v k. ú. X, žalovaný konstatoval, že tato námitka žalobci nepřísluší, neboť se netýká jeho hmotných a procesních práv.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

25. K námitce, že objekt retenční nádrže SO 354 s oplocením se nachází v aktivní zóně záplavového území Turského potoka v rozporu s § 67 odst. 2 písm. c) vodního zákona, žalovaný uvedl, že dle § 67 odst. 1 vodního zákona se v aktivní zóně záplavových území mohou umisťovat vodní díla, jimiž se upravuje vodní tok, převádějí povodňové průtoky, provádějí opatření na ochranu před povodněmi, nebo která jinak souvisejí s vodním tokem nebo jimiž se zlepšují odtokové poměry, stavby pro jímání vod, odvádění odpadních vod a odvádění srážkových vod. Dle žalovaného je tedy stavba retenční nádrže v souladu s vodním zákonem včetně stavebního objektu oplocení.
26. K námitce že nebylo řádně přezkoumáno stanovisko EIA ze dne 15. 5. 2006 a jeho prodloužení ze dne 14. 1. 2019, žalovaný uvedl, že odkazuje na stanovisko Ministerstva životního prostředí ze dne 2. 8. 2022, č. j. KUUK/117938/2022, kterým bylo postupem dle § 149 odst. 7 správního řádu potvrzeno závazné stanovisko Krajského úřadu Středočeského kraje ze dne 27. 6. 2017, č. j. 068014/2017/KUSK. V odůvodnění potvrzujícího závazného stanoviska je dle žalobce uvedeno, že prodloužení platnosti stanoviska EIA ze dne 14. 1. 2019 není závazným stanoviskem ani rozhodnutím a postupem dle části čtvrté správního řádu jej tedy může změnit či zrušit výhradně orgán, který jej vydal, tj. Krajský úřad Středočeského kraje. Žalovaný uvedl, že on ani prvostupňový orgán nejsou oprávněni k přezkumu zákonnosti či věcné správnosti stanoviska EIA a jeho prodloužení formou vyjádření. Dle jeho názoru se na tyto doklady nevztahuje ani zásada volného hodnocení důkazů.

Replika žalobce

27. Na vyjádření žalovaného reagoval žalobce replikou, ve které setrval na svých závěrech. Uvedl, že trvá na tom, že pochybení při zahájení řízení Městským úřadem Kralupy nad Vltavou nemohlo být zhojeno oznámením o pokračování řízení provedeném Městským úřadem Roudnice nad Labem.
28. Ve vztahu k porušení § 67 odst. 2 zákona o vodách umístěním oplocení retenční nádrže žalobce uvedl, že dle písmene c) uvedeného ustanovení je výslovně zakázáno v aktivní povodňové zóně zřizovat oplocení, živé ploty a jiné překážky.
29. Dále žalobce zdůraznil, že trvá na tom, že prodloužení platnosti stanoviska EIA je nezákonné a nesprávné, a to vzhledem ke změnám v území, které nebyly v procesu EIA nikdy posouzeny a ke změněným plánovaným dopravním intenzitám, kdy nebyla posouzena nejhorší možná situace, která by při provozu záměru mohla nastat.

Vyjádření osob zúčastněných na řízení 1), 4) a 5)

30. Osoby zúčastněné na řízení 1), 4) a 5) se k podané žalobě nijak nevyjádřily.

Vyjádření osoby zúčastněné na řízení 2)

31. Osoba zúčastněná na řízení 2) trvala na tom, že předmětné řízení bylo řádně zahájeno i ukončeno. Dále uvedla, že obce Dolany a Tursko mají na internetových stránkách řádné prohlášení dle zákona o přístupnosti a obec Tursko má jak mobilní verzi, tak i verzi pro seniory.
32. K námitce, že na prvostupňovém rozhodnutí uvedené datum vyhotovení rozhodnutí předchází lhůtě 30 dnů určené k uplatnění námitek a připomínek, osoba zúčastněná na řízení 2) uvedla, že nedodržení dané lhůty by se mohl dovolávat pouze ten, kdo námitky a

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

stanoviska uplatnil po vyhotovení rozhodnutí ale před uplynutím stanovené lhůty. K vydání rozhodnutí došlo až 14. 12. 2021, tedy dostatečně dlouho po uplynutí stanovené lhůty.

33. K námitce opomenutí účastenství vlastníků pozemků parc. č. XG a XH v k. ú. X a vlastníků staveb č. p. XI a č. p. XJ v k. ú. X, osoba zúčastněná na řízení 2) uvedla, že žalobce neuvádí, proč obhajuje práva jiných potenciálních účastníků. Žalobce dle osoby zúčastněné na řízení 2) nebyl zmocněn uplatňovat práva jiných účastníků.
34. K umístění retenční nádrže s oplocením v aktivní záplavové zóně osoba zúčastněná na řízení 2) uvedla, že dle vyjádření projektanta bylo umístění nádrže včetně oplocení projednáno se správcem toku a potvrzeno vydáním jeho souhlasného stanoviska. Souhlasné stanovisko bylo rovněž získáno od příslušného vodohospodářského úřadu.
35. K námitkám týkajícím se procesu EIA osoba zúčastněná na řízení 2) uvedla, že není povinností správního orgánu ve stavebním řízení přezkoumávat námitky týkající se procesu EIA, který byl již uzavřen. Proto se stavební úřad těmito námitkami nezabýval. Stanovisko EIA bylo v odvolacím řízení přezkoumáno a bylo shledáno v souladu se zákonem a potvrzeno.

Vyjádření osoby zúčastněné na řízení 3)

36. Osoba zúčastněná na řízení 3) ve svém vyjádření uvedla, že dle jejího názoru žalobci nesvědčí aktivní žalobní legitimace dle § 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále jen „s. ř. s.“) ani dle § 65 odst. 2 s. ř. s.
37. K námitce žalobce týkající se vad ve zveřejňování dokumentů a informací dle zákona o posuzování vlivů osoba zúčastněná na řízení 3) uvedla, že být lze v postupu správních orgánů spatřovat určité nedostatky, zcela zjevně se nejedná o tak závažné vady řízení, které by mohly mít za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci samé ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s., obzvláště za situace, kdy v konečném důsledku byly v průběhu řízení požadované informace zveřejněny na úřední desce stavebního úřadu správně.
38. K námitkám týkajícím se porušení pravidel o uveřejňování na internetových stránkách, osoba zúčastněná na řízení 3) rovněž konstatovala, že případné vady nemohly mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé.
39. Ve vztahu k opomenutí účastenství vlastníků pozemků parc. č. XG a XH v k. ú. X a budov č. p. XI a XJ v k. ú. X osoba zúčastněná na řízení 3) uvedla, že nebylo prokázáno a nebylo rovněž možno důvodně předpokládat, že v důsledku předmětného stavebního záměru dojde k zásahu do poměrů vlastníků těchto nemovitostí. Tito vlastníci tedy nesplňovali definiční znaky účastníků stavebního řízení ve smyslu § 109 písm. e) či f) zákona č. 183/2006 Sb., stavební zákon.
40. K umístění retenční nádrže v zóně záplavového území uvedla osoba zúčastněná na řízení 3), že v době meritorního rozhodování stavebního úřadu bylo opatření obecné povahy stanovující záplavové území vodního toku Turský potok toliko ve fázi návrhu. Napadené rozhodnutí tedy nemůže být nezákonné, neboť v době jeho přijímání předmětné záplavové území nebylo stanoveno.
41. Ve vztahu k souhlasnému stanovisku EIA a jeho prodloužení osoba zúčastněná na řízení 3) uvedla, že správní orgány postupovaly v souladu se zákonem, když z nich vycházely, neboť správní orgány neměly žádné zákonné důvody a možnosti k tomu, aby zpochybňovaly stanovisko nebo jeho prodloužení.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Posouzení věci soudem

42. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, neboť žalobce ani žalovaný se po řádném poučení, že mohou vyslovit nesouhlas s rozhodnutím věci bez jednání a že nevyjádření se v určené lhůtě je považováno za souhlas, k nařízení jednání nevyjádřili.
43. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé zákona s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s.
44. Před projednáním námitek žalobce soud konstatuje, že dle jeho názoru je dána aktivní žalobní legitimace žalobce ve smyslu § 65 odst. 2 s. ř. s. V citovaném ustanovení je uvedeno, že žalobu proti rozhodnutí správního orgánu může podat i účastník řízení před správním orgánem, který není k žalobě oprávněn podle odst. 1 citovaného ustanovení, tvrdí-li, že postupem správního orgánu byl zkrácen na právech, která jemu přísluší, takovým způsobem, že to mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí. Při podávání námitek se žalobce musí pohybovat v mezích svého předmětu činnosti, který vyplývá z jeho stanov, tj. přípustné jsou z jeho strany jen takové námitky, které se týkají ochrany životního prostředí, přírody a krajiny. Samy stanovy však nemohou účastenství žalobce ve správním řízení založit. Další nutnou podmínkou pro přiznání postavení účastníka ve správním řízení je existence zákonného ustanovení, které přiznává občanským sdružením, resp. spolkům, jako právnickým osobám v souvislosti s některou z činností v těchto stanovách uvedenou účastenství ve správních a navazujících soudních řízeních. Z obsahu správního spisu jednoznačně vyplývá, že žalobce byl účastníkem správního řízení na základě splnění podmínek uvedených v § 9c zákona o posuzování. Žalobce ve své žalobě tvrdí (alespoň ve vztahu k některým námitkám – jak bude rozvedeno níže), že byl postupem žalovaného dotčen na svých právech takovým způsobem, že toto porušení předpisů mohlo způsobit nezákonnost žalovaného i prvostupňového rozhodnutí. Předpoklad, že žalobci nesvědčí žalobní legitimace dle § 65 odst. 1 s. ř. s., je dle soudu také splněna, neboť pro možnost domáhat se aktivní žalobní legitimace dle tohoto ustanovení je nezbytně nutné, aby subjekt dovolávající se tohoto oprávnění byl nositelem veřejného hmotného subjektivního práva a žalobce jakožto občanské sdružení, resp. spolek, jehož hlavním cílem a posláním je dle jeho platných stanov ochrana přírody a krajiny, není nositelem takových hmotných práv. Dle názoru soudu byly tedy naplněny všechny zákonem předpokládané skutečnosti a žalobci náleží aktivní žalobní legitimace dle § 65 odst. 2 s. ř. s.
45. Primárně se soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti, kterou žalobce spatřoval v nedostatečném vypořádání jeho námitek týkajících se zákonnosti postupu správních orgánů při vydávání stanoviska EIA.
46. Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu platí, že „[z] odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými

důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši“ (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, nebo ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109). Současně soud zdůrazňuje, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74, publ. pod č. 1566/2008 Sb. NSS). Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti libovolně rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy, kdy se správní orgán podstatou námitky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů tak má místo zejména tehdy, opomene-li správní orgán či soud na námitku účastníka zcela (tedy i implicitně) reagovat (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64).

47. Soud konstatuje, že předmětná námitka nepřezkoumatelnosti směřovala proti vypořádání námitek, které se týkaly závazného stanoviska o ověření souladu stanoviska EIA s požadavky právních předpisů. Vzhledem ke skutečnosti, že bylo zpochybněno závazné stanovisko, které bylo podkladem prvostupňového rozhodnutí, postupoval žalovaný podle § 149 odst. 7 správního řádu, podle něhož, jestliže odvolání směřuje proti obsahu závazného stanoviska, vyžádá odvolací správní orgán potvrzení nebo změnu závazného stanoviska od správního orgánu nadřízeného správnímu orgánu příslušnému k vydání závazného stanoviska. Úkon, kterým nadřízený orgán dotčeného orgánu tímto postupem v rámci odvolacího řízení potvrdí nebo změní závazné stanovisko dotčeného orgánu, je z hlediska obsahu i formy opět závazným stanoviskem (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2015, č. j. 4 As 241/2014-30, publ. pod č. 3214/2015 Sb. NSS).
48. V případě postupu dle § 149 odst. 7 správního řádu je pak možné za řádné vypořádání odvolacích námitek v odvolacím rozhodnutí považovat reprodukci vypořádání těchto námitek v potvrzujícím závazném stanovisku (viz obdobný závěr obsažený v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 9. 2020, č. j. 5 As 24/2020-42). Pokud jde o rozsah odůvodnění rozhodnutí žalovaného, je třeba zdůraznit, že úkolem odvolacího orgánu je posoudit, zda (revizní) závazné stanovisko reaguje na všechny odvolací námitky. Pokud tomu tak není, je namístě, aby v součinnosti se správním orgánem nadřízeným správnímu orgánu příslušnému k vydání závazného stanoviska, zajistil doplnění revizního závazného stanoviska tak, aby mohl přezkoumatelně reagovat na všechny odvolací námitky, k jejichž zodpovězení jsou z hlediska věcné působnosti příslušné právě dotčené orgány.
49. Z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobce ve svém odvolání uplatnil celou řadu konkrétních námitek týkajících se problematiky stanoviska EIA.
50. Ve vztahu k odvolacím námitkám týkajícím se problematiky stanoviska EIA žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí pouze konstatoval: „*Odvolací orgán si v souladu s § 149 odst. 7 správního řádu vyžádal potvrzení nebo změnu stanoviska EIA od Ministerstva životního prostředí, nadřízeného orgánu Krajského úřadu Středočeského kraje. Dne 2. 8. 2022 bylo odvolacímu orgánu doručeno stanovisko Ministerstva životního prostředí č. j. KUUK/117938/2022 (dokument č. 14 odvolacího spisu), kterým bylo stanovisko Krajského úřadu Středočeského kraje č. j. 068014/2017/KUSK ze dne 27. 6. 2017 potvrzeno. V závěru tohoto stanoviska Ministerstvo životního prostředí uvedlo, že po prověření obsahu závazného stanoviska Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.*

EIA dospělo k závěru, že závazné stanovisko Krajského úřadu Středočeského kraje č. j. 068014/2017/KUSK ze dne 27. 6. 2017 není věcně nesprávné ani v rozporu se zákonem, že neshledalo důvody pro jeho přehodnocení, a proto jej potvrdilo. Více se odvolací orgán touto částí odvolání nezabýval.“

51. Ze žalobou napadeného rozhodnutí jednoznačně vyplývá, že žalovaný zcela rezignoval na jakékoliv vypořádání námitek týkajících se problematiky stanoviska EIA. Konstatoval pouze, že správní orgán nadřízený správnímu orgánu příslušnému k vydání závazného stanoviska konstatoval, že závazné stanovisko je zákonné a věcně správné. Ovšem nijak se nezabýval otázkou, zda tento správní orgán v rámci přezkumu původního závazného stanoviska řádně vypořádal všechny odvolací námitky žalobce a již vůbec v žalobou napadeném rozhodnutí neuvedl, jak se s nimi správní orgán příslušný k přezkumu původního závazného stanoviska vypořádal. Pokud správní orgán vychází při rozhodování ze závazného stanoviska, musí ve svém rozhodnutí uvést alespoň stěžejní argumentaci, která byla v rámci závazného stanoviska uvedena. Těmto požadavkům na přezkoumatelnost správního rozhodnutí však žalobou napadené rozhodnutí nevyhovuje.
52. Ve vztahu k posouzení námitek týkajících se stanoviska EIA tedy soud shledal žalobou napadené rozhodnutí zcela nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.
53. Obdobně nesprávný přístup k vypořádání námitek týkajících se stanoviska EIA zaujal v předmětném správním řízení i stavební úřad.
54. Uvedená dílčí nepřezkoumatelnost však soudu nebrání v posouzení dalších žalobních námitek uplatněných v podané žalobě.
55. Dále žalobce namítal, že se žalovaný nevypořádal v žalobou napadeném rozhodnutí s námitkou, že předmětné stavební řízení nebylo řádně zahájeno. Tuto námitku neshledal soud jako důvodnou. Žalovaný na straně 4 žalobou napadeného rozhodnutí výslovně uvedl, že vady postupu, ke kterým došlo při zahájení řízení, byly odstraněny stavebním úřadem v rámci oznámení o pokračování řízení. Žalovaný tedy na odvolací námitku reagoval a vyložil, proč tuto námitku neshledává důvodnou.
56. Na tomto místě musí soud zdůraznit, že žalobu proti správnímu rozhodnutí v rámci správního soudnictví nelze považovat za tzv. actio popularis, kterou by bylo možné domáhat se zrušení správního rozhodnutí s poukazem na porušení práv třetích osob bez ohledu na skutečnost, zda se vytýkaná nezákonnost či procesní vada mohla dotknout práv žalobce.
57. V tomto směru je nutno tedy jednoznačně námitku žalobce, že došlo k pominutí účastenství v případě vlastníků pozemků XG a XH a budov č. p. XI a XJ v k. ú. X, vyhodnotit jako námitku nepřislušející žalobci, neboť se jí domáhá ochrany práv třetích osob, aniž by tímto namítaným potenciálním procesním pochybením mohlo dojít k porušení jeho práv. Proto se touto námitkou soud nezabýval.
58. Žalobce dále namítal, že došlo k porušení zákona o posuzování vlivů tím, že Městský úřad Kralupy nad Vltavou, odbor životního prostředí, nesprávně oznámil zahájení navazujícího řízení a tato vada dle jeho názoru nemohla být zhojena ani následným jednáním Městského úřadu Roudnice nad Labem při oznámení o pokračování v řízení. Z obsahu správního spisu vyplývá, že Městský úřad Kralupy nad Vltavou veřejnou vyhláškou o oznámení o zahájení vodoprávního řízení ze dne 16. 4. 2020, sp. zn. MUKV-S 20401/2019 OŽP, č. j. MUKV 97326/2019 OŽP, oznámil zahájení řízení v předmětném řízení. Přípisem ze dne 19. 4. 2020, který byl doručen na podatelnu Městského úřadu Kralupy nad Vltavou téhož dne

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

prostřednictvím datových schránek se žalobce do předmětného řízení přihlásil a oznámil svou účast v předmětném řízení. Následně bylo s žalobcem po celou dobu správního řízení jednáno jako s účastníkem předmětného správního řízení. S ohledem na uvedené skutečnosti soud shledal, že i v případě tvrzeného procesního pochybení, na které žalobce poukazoval, nemohlo toto pochybení mít vliv na jeho práva a důsledky tvrzeného procesního pochybení nemohly směřovat k porušení práv žalobce. Žalobce ani žádné porušení svých práv v důsledku tvrzeného procesního pochybení netvrdil. Proto se soud uvedenou námitkou nezabýval.

59. Rovněž vady ve zveřejňování jednotlivých vyhlášek na úředních deskách jednotlivých obecních úřadů, na které poukazoval žalobce, nemohly dle soudu směřovat k dotčení jeho práv. Žalobce namítal vady při zveřejňování oznámení o zahájení řízení, oznámení o vydání prvostupňového rozhodnutí a oznámení o podání odvolání žalobce, a to za situace, kdy od samého počátku bylo s žalobcem jednáno jako s účastníkem řízení na základě jeho přihlášení, podal včasné odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí a namítané vady se měly týkat zveřejnění na úředních deskách obcí, ve kterých nemá žalobce své sídlo. Žalobce v podané žalobě ani žádné porušení svých práv v důsledku tvrzených pochybení netvrdil. Proto se soud uvedenými námitkami nezabýval.
60. Dále žalobce namítal, že prvostupňové rozhodnutí v předmětném řízení bylo vydáno dříve, než uplynula lhůta k uplatnění závazných stanovisek a námitek, případně podání připomínek a předložení důkazů. Tvrdil, že uvedená lhůta měla trvat do 29. 11. 2021, ale prvostupňové rozhodnutí neslo datum vyhotovení 22. 11. 2021. Žalobce ve své žalobě netvrdil, že by mezi dnem 22. 11. 2021 a 29. 11. 2021 podal námitky, připomínky či předložil důkazy, na které prvostupňové rozhodnutí nereagovalo. Nijak neuvedl, jak uvedené pochybení mohlo zasáhnout do jeho práv. Soud konstatuje, že ani z obsahu správního spisu nevyplývá, že by v uvedeném časovém rozmezí bylo podáno závazné stanovisko, podána námitka, připomínka či předložen důkaz, na který by stavební úřad nereagoval. Naopak z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobce předložil své námitky k řízení stavebnímu úřadu dne 30. 11. 2021, tedy po uplynutí lhůty pro jejich předložení, kterou sám dovozoval z okamžiku zveřejnění vyhlášky o pokračování v řízení. Tato skutečnost má odraz i v samotném prvostupňovém rozhodnutí, kde na straně 27 jsou uvedené námitky žalobce konstatovány a na následujících dvou stranách se k těmto opožděně uplatněným námitkám stavební úřad vyjadřoval. Z uvedeného tedy dle soudu jednoznačně vyplývá, že uvedená žalobní námitkou tvrzená vada řízení nesměřovala k porušení práv žalobce a žalobce ani žádné porušení svých práv netvrdil.
61. Pro úplnost soud k této námitce podotýká, že pro posuzování běhu lhůt není podstatné, jaké datum je uvedeno jako datum vyhotovení rozhodnutí v záhlaví rozhodnutí, ale je podstatná skutečnost, kdy bylo dané rozhodnutí vydáno ve smyslu § 71 odst. 2 správního řádu. Dle uvedeného ustanovení se rozumí vydáním rozhodnutí mimo jiné předání stejnopisu písemného vyhotovení rozhodnutí k doručení, popřípadě jiný úkon k jeho doručení, či vyvěšení veřejné vyhlášky, je-li doručováno dle § 25 správního řádu. Z obsahu správního spisu vyplývá, že prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno dne 14. 12. 2021, kdy bylo písemné vyhotovení rozhodnutí doručováno prostřednictvím datových schránek některým z účastníků. Skutečnost, že k vydání rozhodnutí nedošlo již 22. 11. 2021, jak uvádí žalobce, dokládá i to, že v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí stavební úřad reagoval i na podání žalobce doručené tomuto správnímu orgánu dne 30. 11. 2021.
62. Dále žalobce ve své žalobě uplatnil hmotněprávní námitku, že stavba retenční nádrže s hrází a oplocením má být dle předmětných rozhodnutí umístěna v řádně vymezeném záplavovém Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

území Turského potoka, přestože ustanovení § 67 odst. 2 písm. c) vodního zákona zakazuje umisťovat v záplavovém území ploty. Z námitky žalobce nevyplývá, jak by měla tvrzená nezákonnost zasáhnout do jeho práv a ze samotné podstaty tvrzené nezákonnosti ani nelze automaticky vyvodit zásah do ochrany přírody, životního prostředí či rozvoje území a dopravy v obci Velké Přílepy, jejichž ochrana je předmětem činnosti žalobce. Proto se soud touto námitkou rovněž nezabýval.

63. Námitkami týkajícími se procesu přijímání stanoviska EIA, závazného stanoviska o souladu obsahu stanoviska EIA s právními předpisy i přezkumného závazného stanoviska se soud nemohl vzhledem k výše shledané nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí zabývat.
64. Jako zásadní shledal soud námitku, že došlo ze strany Krajského úřadu Středočeského kraje k chybnému vyhodnocení naplnění podmínek pro prodloužení platnosti stanoviska EIA v dokumentu ze dne 14. 1. 2019, č. j. 163106/2018/KUSK, sp. zn. SZ_163106/2018/KUSK, v důsledku nesprávného vyhodnocení otázky, zda v dotčeném území došlo ke změnám podmínek, v jejichž důsledku by záměr mohl mít dosud neposouzené významné vlivy na životní prostředí. V souladu s § 9a odst. 4 zákona o posuzování vlivů může být platnost stanoviska EIA prodloužena, o 5 let, a to i opakovaně, pokud nedošlo ke změnám podmínek v dotčeném území nebo poznatků a metod posuzování, v jejichž důsledku by záměr mohl mít dosud neposouzené významné vlivy na životní prostředí. Vzhledem ke skutečnosti, že prodloužení závazného stanoviska je jiným správním úkonem dle části čtvrté soudního řádu, nejedná se o rozhodnutí ve smyslu § 65 s. ř. s. a soudní přezkum jeho obsahu je tedy v souladu s čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod umožněn až v rámci konečného rozhodnutí.
65. Žalobce namítal, že v dotčeném území došlo k zásadní změně podmínek spočívající ve skutečnosti, že v oblasti, kterou měl být záměr veden, byl Radou Středočeského kraje nařízením č. 3/2011 ze dne 28. 3. 2011, které nabylo účinnosti dne 8. 6. 2011, vyhlášen přírodní park Okolí Okoře a Budče. Dle čl. 1 odst. 1 tohoto nařízení se tento park zřizuje z důvodu ochrany krajinného rázu s významnými soustředěnými estetickými a přírodními hodnotami, zejména s ohledem na rozsáhlé lesní komplexy, charakteristickou skladbu zemědělských kultur s bohatým zastoupením rozptýlené zeleně, louky, stepní trávníky, potoční údolí se zachovalou pestrou nivou, skalnaté, většinou zalesněné strmé údolní svahy, mírnější svahy s loukami a křovinatými mezemi a neméně významné kulturní dominanty krajiny a plochy staré zástavby ve většině obcí, včetně historických průmyslových objektů.
66. Skutečnost, že stavby, které jsou předmětem daného správního řízení, jsou součástí záměru, který má být částečně realizován v prostoru, ve kterém byl po přijetí stanoviska EIA zřízen přírodní park, je mezi účastníky i dotčenými správními orgány nesporná. V prodloužení platnosti stanoviska EIA Krajský úřad Středočeského kraje na zřízení přírodního parku v dotčeném území reagoval tak, že konstatoval, že v důsledku této skutečnosti „*bude nutné v další fázi přípravy vydat souhlas se zásahem do krajinného rázu, resp. závazné stanovisko podle § 12 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, v platném znění. Toto závazné stanovisko bylo vydáno MěÚ Kralupy nad Vltavou pro účely územního rozhodnutí dne 12. 1. 2009 a následně změněno KÚ StČK dne 19. 8. 2009 – souhlas byl udělen s podmínkami, které se týkají kácení stromů. Ke stavebnímu povolení investor musí požádat o nové závazné stanovisko podle § 12 zákona č. 114/1992 Sb.*“ Z uvedeného dle soudu jednoznačně vyplývá, že Krajský úřad Středočeského kraje ve skutečnosti, že po vydání stanoviska EIA byl v dotčené oblasti vyhlášen přírodní park, neshledal změnu podmínek v dotčeném území, v jejichž důsledku by záměr mohl mít dosud neposouzené významné vlivy na životní prostředí. S tímto závěrem se však soud neztotožnil.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

67. Je sice pravdou, že samotným vyhlášením přírodní rezervace se podmínky v dotčeném území nezmění, dle soudu však dojde k zásadní změně toho, jak je nutné vliv záměru na krajinný ráz chráněný vyhlášením přírodního parku posuzovat. Přírodní parky se v souladu s § 12 odst. 3 zákona o ochraně přírody zřizují k ochraně krajinného rázu s významnými soustředěnými estetickými a přírodními hodnotami. Význam krajinného rázu s takovými hodnotami se nepochybně s ohledem na rychlost urbanizace krajiny v průběhu času mění. Pokud tedy příslušný orgán po vydání stanoviska EIA přistoupí za účelem nadstandardní ochrany krajinného rázu k vyhlášení přírodního parku, je nutné tuto skutečnost chápat tak, že krajina, která byla v rámci vyhotovování stanoviska EIA chápána jako běžná krajina, se stala v průběhu času v důsledku výjimečnosti svého krajinného rázu krajinou, která si oproti ostatní krajině podléhající změnám v důsledku společenského a ekonomického vývoje ponechala svůj původní ráz, který má zvláštní význam. A právě v této změně významu krajiny je nutné spatřovat změnu podmínek v dotčeném území, v jejímž důsledku by záměr mohl mít dosud neposouzené významné vlivy na životní prostředí. Vzhledem k výše uvedenému dospěl soud k závěru, že Krajský úřad Středočeského kraje dospěl k nesprávnému závěru ohledně otázky, zda jsou naplněny podmínky k prodloužení platnosti stanoviska EIA dle § 9a odst. 4 o posuzování vlivů, a že vzhledem k tomu, že došlo v dotčeném území ke změně, v jejímž důsledku by záměr mohl mít dosud neposouzené významné vlivy na životní prostředí, nemělo dojít k prodloužení platnosti stanoviska EIA.
68. Závěr obsažený v prodloužení platnosti stanoviska EIA, že vzhledem k vyhlášení přírodní rezervace je nutné si vyžádat ke stavebnímu povolení nové závazné stanovisko dle § 12 zákona o ochraně přírody, když takové závazné stanovisko k územnímu rozhodnutí bylo vydáno již před zřízením přírodního parku, soud považuje rovněž za nesprávný. V rámci řízení o stavebním povolení se již řeší otázky týkající se konkrétního provedení stavby a nikoli otázka, zda stavba může být vůbec do krajiny umístěna. Stanovisko k územnímu řízení, které tuto otázku řešilo, pak bylo vydáno ještě před vyhlášením přírodního parku, a tedy jeho existenci nemohlo nijak zohlednit.
69. V nesprávnosti posouzení podmínek pro prodloužení platnosti stanoviska EIA a nesprávném vydání prodloužení platnosti stanoviska spatřuje pak soud nezákonnost, která mohla mít zásadní vliv na rozhodnutí ve věci samé, neboť bez platného posouzení EIA (tedy bez prodloužení jeho platnosti) by nemohla být vydávána rozhodnutí v navazujících řízeních. Tuto námitku tedy soud vyhodnotil jako důvodnou.
70. Pro úplnost soud podotýká, že v prodloužení platnosti stanoviska EIA správní orgán konstatoval, že v porovnání se stavem v době zpracování dokumentace EIA v roce 2005 došlo na vybraných komunikacích dle celostátního sčítání ředitelství silnic a dálnic v roce 2016 k poklesu intenzit dopravy oproti roku 2005 o 7–13 %, ovšem již se nijak nezabýval skutečností, že z podkladu k žádosti o prodloužení platnosti stanoviska EIA vyhotoveného společností PRAGOPROJEKT, a.s., z listopadu 2018, zakázkové číslo 18-288-4, vyplývá, že v případě nejméně příznivého stavu v roce 2040 (stav bez zprovoznění silničního okruhu kolem Prahy) se předpokládá intenzita automobilové dopravy přibližně o 6 tisíc vozidel za 24 hodin vyšší než v původní prognózách zohledněných ve stanovisku EIA. Vzhledem k různým metodikám výpočtu průměrných počtů vozidel byla v podkladech pro prodloužení stanoviska EIA zohledněna předpokládaná intenzita provozu v rozptylové studii, kde bylo uvedeno, že podél komunikace se předpokládá nárůst jednodenních koncentrací částic PM_{10} , kdy se mohou vyskytnout nadlimitní koncentrace ve více než povolených 35 případech za rok a nelze vyloučit ani překročení imisního limitu pro průměrné roční koncentrace částic $PM_{2,5}$, u kterých se již ve výchozím stavu očekává výskyt

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

těsně pod hranicí imisního limitu. Ve vztahu k znečištění ovzduší však nebyly uvedené skutečnosti v prodloužení platnosti stanoviska EIA vůbec zmíněny a bylo v něm zmíněno pouze hodnocení aktuálního stavu ovzduší. I v této skutečnosti spatřuje soud nedostatek odůvodnění předmětného prodloužení platnosti stanoviska EIA, který měl vliv na jeho zákonnost.

71. S ohledem na výše uvedené skutečnosti soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil výrokem I. tohoto rozsudku pro vadu řízení spočívající v nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a pro nezákonnost dle § 78 odst. 1 s. ř. s. Současně věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení dle § 78 odst. 4 s. ř. s. V něm bude dle § 78 odst. 5 s. ř. s. žalovaný vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku. Vzhledem ke skutečnosti, že uvedená nepřezkoumatelnost a nezákonnost zatěžuje i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, soud v souladu s § 78 odst. 3 s. ř. s. zrušil i prvostupňové rozhodnutí Městského úřadu Roudnice nad Labem ze dne 22. 11. 2021, č. j. MURCE/36573/2021, sp. zn. OŽP/13398/2021/A-22, F-3, G-153, I-289, M-9, N-2.
72. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Vzhledem k tomu, že žalobce měl ve věci plný úspěch, soud uložil procesně neúspěšnému žalovanému povinnost zaplatit mu do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu účelně vynaložených nákladů řízení v celkové výši 4 000 Kč, která se skládá ze zaplacených soudních poplatků za žalobu v částce 3 000 Kč a za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě v částce 1 000 Kč.
73. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení, neboť podle § 60 odst. 5 s. ř. s. má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil, a v předmětném řízení nebyly soudem osobě zúčastněné na řízení uloženy žádné povinnosti. S ohledem na zavedenou praxi krajských soudů a Nejvyššího správního soudu (srov. např. jeho rozsudek ze dne 19. 8. 2016, č. j. 4 As 56/2016-53, ze dne 14. 5. 2015, č. j. 3 As 85/2015-8, ze dne 24. 2. 2016, č. j. 3 As 20/2015-49, ze dne 16. 12. 2015, č. j. 4 As 223/2015-43, ze dne 6. 10. 2015, č. j. 8 As 171/2014-67, nebo ze dne 6. 8. 2015, č. j. 10 As 43/2015-49, vše dostupné na www.nssoud.cz) soud v dané situaci nezahrnul vypořádání nákladů řízení osob zúčastněných na řízení do výroku a zabýval se jím toliko v odůvodnění tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 2. srpna 2023

Mgr. Václav Trajer v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.